

Mán-Várhegyi Réka
Boldogtalanság az Auróra telepen
JAK + PRAE Kiadó, 2014, 220 oldal

Boldog- talanság

A JAK könyvajánlója

„Mindenkit megmért, és senkit sem talált elég nehéznek. Éles és csúfondáros pillantást vetett a világra, mire a világ összecsínálta magát, és szépen bevallott mindent. Így aztán ezekben a történetekben pont olyanok látszik, amilyen. Rémületesnek és nevelésesnek. Istennél a kegyelem, tréfálkozunk vele, mint a bíró egy nem létező viccben. És tényleg lehet nevetni, igaz, csak befelé, mozdulatlan arccal a szerző vélhetően attól tart, a sírást esetleg nem találnánk elegánsnak. Hősei úgy merülnek el a semmiben, mintha a Heidegger egy menő fitnesszterem neve volna, a boldogtalanság pedig csak a szórakozás finoman perverz, trendi fajtája. A gonoszság mint esztétikai kategória? Ugyan. Ez a könyv tele van megértéssel. Ne mondják, hogy nem szóltam nagy, realista íróként köszönhetünk Mán-Várhegyi Rékában.” (Németh Gábor)

Egy önbizalomnövelő selfie a nagyükrében. Egy adag búzafülé homoktövisvel. Salsaóra, agykontroll, portréfestés, társkeresés. Ilyen és még sok más, semmiképpen sem fennkölt

eszköze van a Boldogtalanság az Auróra telepen szereplőinek arra, hogy értelmessé tegyék az életüket. Mán-Várhegyi Réka első kötete – mely elnyerte a JAK és a Mr. Sale JAKKendő díját – csupa olyan novellát tartalmaz, melyek igen közel állnak

mindennapi tapasztalatainkhoz. Jól ismerjük a megrekedt, az öregedés vagy épp a felnőtté válás nehézségeivel küzdő figurákat, mind a világot, amiben mozognak: a végeláthatatlan külvárosi lakótelepeket, a panel-lakások szűkös konyháit, a túlszűfolt egyetemi irodákat, a Kádár-korszak óta mit sem változó üdülőket a Balaton-parton. A könnyen befogadható, élvezetes humorral megírt történetek azonban többet kínálnak az egyszerű ráismerés örömeinél, mert azt is sejteni

engedik, hogy még a leghétköznapibb sorsoknak is vannak megfeythetetlen, magyarázat nélkül álló fejezetei. Mint ahogy az ítékezés előjogát sem hagyják meg nekünk, olvasóknak, hiszen nyugtalanítóan emlékeztetnek minket saját, nem

Jól ismerjük a megrekedt, az öregedés vagy épp a felnőtté válás nehézségeivel küzdő figurákat, mind a világot, amiben mozognak: a végeláthatatlan külvárosi lakótelepeket, a panel-lakások szűkös konyháit, a túlszűfolt egyetemi irodákat, a Kádár-korszak óta mit sem változó üdülőket a Balaton-parton

kevésbé neveléses csetlésbotlásunkra. A kötet anyagát gazdagítják azok a szurreálisabb, az álom és az átváltozás motívumaival játszó szövegek, melyek számos, a női identitáslehetőségekkel kapcsolatos kérdés újrarendelésére

készítenek. Mán-Várhegyi Réka egyike a legígéretesebb fiatal szerzőknek. Írásmódja, mely leginkább az amerikai minimalista prózával rokonítható, friss és újszerű: legfőbb erénye, hogy semmi sem idegen tőle, ami emberi.